

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
József-körút 18.

Főszerkesztő: VÉSZI JÓZSEF.
Felolós szerkesztő: BRAUN SÁNDOR.
Kiadja: A SZERKESZTŐSÉG.

Egész évre 14 frt, 1/2 évre 7 frt, 1/4 évre 3 frt 50 kr.,
egy hónapra 1 frt 20 kr.
Egyes szám Budapesten 4 kr., vidéken 5 kr.

Baj van.

Budapest, június 1.

(v) Széll Kálmán ma hazaérkezett. Egy heti küzdelem után úgy tért vissza Bécsből, amint felment: nem hozott le magával semmi biztatást, de ott sem hagyott semmit sem az ország jogaiból, sem a nemzet érdekeiből. A közvélemény megnyugvással és bizalommal üdvözlöi őt a megpróbáltatás e nehéz órájában. Megnyugvással, mert tudja felőle, hogy ebből az állampártból semmiféle nyomással nem lehet az országra nézve kárhuzatos engedményeket kicsikarni. És bizalommal, mert felteszi Széll Kálmánról, hogy amilyen határozottsággal utasítja vissza az elalkuvásnak minden gondolatát, éppen olyan lojalitással kész minden becsületes alkut elfogadni. Becsületes pedig csak az az egy alku lehet, amely a kiegyezésnek haladék nélkül való letárgyalásával biztosítja az ország számára a bankszervezetben való paritást.

A helyzet még mindig nagyon komoly. Éppen olyan komoly, mint amilyen akkor volt, midőn mi a Széll-kabinet visszalépésének fenyegető lehetőségét szűrtük le az adott viszonyok logikai következtetése gyanánt. Az osztrák miniszterekkel tegnap folytatott beszélgetés nem változtatott semmit a helyzeten; nem csökkentette a válságos feszültséget, nem tette semmivel valószínűbbé a sima és békés kibontakozást. Thunék továbbra is makacsok; formai engedményekkel nem érik be; nekik maga a lényeg kell, amely pedig Magyarországon az egész közvélemény elszánt akarátának védelme alatt áll. Szankciót ennek a védelemnek a pártközi paktum ad, amely visszazerezte a magyar közelet békéjét, helyreállította a parlament erkölcsi egyensúlyát, s megalkotta a megtisztult politikai felfogásokban való nemzeti egybeforradást. Ez a paktum nem csupán Magyarországnak kincse, hanem szinte fölbecsülhetetlen érteke a monarchiának is. Ha gróf Thun mégis szét akarja repeszteni a paktumot a maga hajthatatlan konokságával, akkor nem csupán Magyarország érdekeiben akar kárt tenni, hanem a monarchiának egyetemes érdekeiben is. Mert mennél végzetesebb mértékben dulja fel Thunnak szerencsétlen politikája az osztrák államcsúszást, annál erősebb szükség van a nagyhatalmi állás szempontjából arra, hogy legalább itt Magyarországon folyjanak rendben a dolgok. Nem kívánjuk mi Thuntól, hogy a kiegyezés ügyében a magyar érdeket nézze. De ez a szerencsétlen kezű államférfiu nem látja be, hogy aki olyan rossz osztrák politikát csinál, mint ő, annak éppen osztrák érdekből kellene teljes erővel azt a legjobb magyar politikát támogatnia, amelyet Széll Kálmán csinál.

A kocka még nem dőlt el, de ebben a lebegő állapotban a kérdés nem maradhat sokáig. Azt a gazdasági és politikai bizonytalanságot, amelyet a kiegyezésnek tartós válsága okoz, Magyarország épp oly kevésbé bírja el sokáig, mint Ausztria. Tudnunk kell valahára, mi sors vár reánk. El kell válnia már napok mulva, vajjon létrejön-e a kiegyezés, avagy eleven valósággá kell-e átválnunk az önálló gazdaságpolitikai berendezkedéshez való papírjogot. A nemzet mind a kettőre egyformán hajlandó. Ha kap méltányos kiegyezést, akkor hódol a célszerűségi szempontnak; ellenkező esetben igénybe veszi s teljes

mértékben kihasználja jogait. Maga Deák Ferenc a gazdaságpolitikai közösséget a célszerűsége építette, s az érdekek sűrű találkozásával okolta meg. De az a kiegyezés, amelyet Thun akar ránk erőszakolni, sem nem célszerű, sem az érdekek találkozásán nem alapulna. A bankszervezetben való paritás már harminc esztendő óta járt volna nekünk. Most valahára kivivtuk elvben, — s vajjon célszerű volna-e ezt a vívmányt gróf Thun Ferenc kedvéért feláldoznunk? S ha osztrák részről egyre azt hangoztatják, hogy a bankparitás halálos csapást mért Ausztria érdekére, vajjon nem az következő ebből, hogy megszűnven a két állam érdekeinek találkozása, ezzel egyszersmind megszűnt a közösségnek nem csupán logikai jogosultsága, de törvényszerű előfeltétele is?

S megint csak vissza kell rá térnünk, hogy fölötte áll mindezeknek az okoskodásoknak az a kényszer, amely a pártközi egyezményből hárul Széll Kálmánra, s amelyet a miniszterelnök egyoldaluan nem háríthat el magáról. Széll Kálmán nem az a férfiú, aki hajlandó volna megmásítani azt az elvi alapot, amelyre kormányzati rendszerét ráépítette. Az a kötés bevágja az utját minden elalkuvásnak. Amíg fennáll a paktum, mindaddig a legkínosabb bonyodalmak sem hatalmazzák fel a miniszterelnököt az egyezkedés egyoldalú megbontására. Széll Kálmán politikai integritása, tiszteltetreméltó egyéniségének feltétlen lojalitása merőben kizárja azt, hogy amire magát kötelezte, azt akár nyíltan megszegje, akár alattomosan megkerülje. S ime a lappangó válságnak itt van a kuforrása. Ha nem akad Ausztriában kormány, amely nekünk a bankparitással a viszonyosságot megadja, akkor Széll Kálmán nem a paktumot tépi szét, hanem saját maga áll félre. Vagy kiküzdji jogainknak és érdekeinknek győzelmét, vagy befejezettnek látja kormányzati misszióját.

Fájdalom, még mindig lehetséges, sőt valószínű ennek az esetnek a bekövetkezése. Megrendülünk magától a pusztá gondolattól. Mi lesz ebből az országból, ha Thunnak kegyetlen szándéka megvalósul, s a bankkérésben a Széll-kabinetre gyilkos súlylyal zuhan rá a kompromisszum? A jól eső csendet, a gyümölcsöző rendet, a hasznos és békés nemzeti munkát a szenvedély és a visszavonás váltaná fel megint. Fenekestől felfordulna az egész vonalon a közélet harmóniája s az ország ismét prédájává lenne azoknak, akiknek ambíciója keresztültör a lelkiismeret korlátain, akik szívesen tiporják el a közérdeket, ha bőséges halászatra hívja őket a politikai zavaros. Ki tud borzadás nélkül gondolni erre a perspektívára? Kit ne döbbenetene meg az a gondolat, hogy a Széll-kabinet, s vele együtt a paktum is áldozatul eshetik az osztrák kormány illojális furlangjának és kapzságának?

A nemzet soha egységesebben nem érzett, mint mostanában. Akarata világos és határozott; az ut, amelyen haladni kíván, az önérték és a jog útja; s bizalommal néz az egész közvélemény a kormány felé, amely immár hetek óta csodás szívóssággal küzd a nemzet egységes akarátának érvényrejtéséért. Mi lesz az eredménye e küzdelemnek, azt ma sejtani már nagyon is lehet, de biztosan tudni még nem. Egyet azonban mindenki tud ebben az országban: azt, hogy Széll Kál-

mán semmiféle szempont kedvéért nem fog meggyőződésén erőszakot tenni, s hogy inkább fog becsülettel félreállni, semhogy erkölcsi áldozatok árán biztosítsa magának a hatalom tovább élvezését.

Nem enyhíthetjük diagnózisunkat: komoly válságok vetik előre árnyékukat. Éppen Széll Kálmán jellemzősége teszi kritikusá az ő helyzetét. A parlament pártjaitól elvárjuk, tartsák meg politikai higgadságukat a közelgő nehéz órákban, s tegyék hazafiúi kötelességtudásukat elhatározásaiknak zsinórmértékévé.

A válság.

A Budapesti Napló tudósítójától. —

Budapest, június 1.

Széll Kálmán és miniszter társai ma hazatértek Bécsből; holnap már ismét Budapesten van szükség a miniszterelnök jelenlétére. A parlamenti szünet holnap lejár és a kormánynak a képviselőház munkarendje felől kell nyilatkoznia. Ennek következtében halasztás vált szükségessé a kiegyezés válságának finalizálásában.

A válság teljes stagnálásban van; tegnap óta semmit sem változott a helyzet; egy szemernyi közeled sem történt a két kormány álláspontja közt. Bécsben járt tudósítónknak föltétlenül megbízható értesülései megerősítik azt a tegnapi közlésünket, hogy gróf Thunnak és társainak tegnapi meglepő demarchója egyenesen a felség meghagyására történt és megerősítik azt is, hogy a két kormánynak ez az újabb érintkezés teljesen negatív eredménnyel járt.

Széll Kálmán rendületlenül ragaszkodik álláspontjához a maga egészében; ragaszkodik ahhoz, hogy a kiegyezés föltétlenül még a nyári szünet előtt tárgyalassék a képviselőházban és ragaszkodik az új bankaktához is, a terminushoz is. Gróf Thun pedig ezt a kettőt nem koncedálja.

Osztrák forrásból olyan hírek kerülnek forgalomba, amelyek arról szólnak, hogy az osztrák miniszterelnöknek valamiféle közvetítő javaslati vannak. De amennyire tudni lehet, ezek a javaslatok mind olyanok, amelyek a magyar álláspont lényegét érintik, s a pártok közt létrejött paktummal ellenkeznek. Ilyen javaslatok elfogadásáról pedig magyar részről szó sem lehet. Ilyen javaslat például az is, amelyet a Neue Freie Presse ma közöl, s amelynek az a veleje, hogy az új bankakta most cikkelyzettessék be, de a paritás csak 1903-ban lépjen életbe. Természetes, hogy a szmiről Széll Kálmán hallani sem akar, ilyen pozíció komolyan megvitatásra nem kerülhet. Ezekből látszik, hogy a helyzet változatlan, a válság még nem eszökkent.

Az elnapolt krízis.

Bécs, június 1.

A magyar miniszterek az egész délelőttöt a magyar minisztérium palotájában töltötték. Délután egy óraker ellátogatott hozzájuk gróf Andrássy Gyula, de látogatása nem volt összefüggésben a válság körül folyó tárgyalásokkal.

Széll Kálmán miniszter társai azért maradtak itt ma, hogy az utolsó pillanatig dispozióira álljanak.

Széll Kálmán hajszályára sem tért el álláspontjától s a mint osztrák politikai körökben beszéltek, ez a merev magatartása tegnap az osztrák miniszterek látogatásakor is egész határozottsággal megnyilatkozott. Egyébiránt nem lehetett szó

